

РЕШЕНИЕ

№ 7657

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5700** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. Л. А., ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221420003364-091-001/29.10.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията и Б. М. Я. — ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 632 от 19.04.2021г. на Директор ОДОП, с който на основание чл. 19, ал. 1 ДОПК е ангажирана отговорността му за задълженията на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност (ДДС) общо в размер на 47 648,10 лв. и начислени лихви за забава в размер на 24 418,14 лв. за периодите от м. 12.2014 г. до м. 03.2016 г.

Жалбоподателят твърди, че не са налице предпоставки за реализиране на отговорността ѝ по чл. 19, ал. 1 ДОПК. Конкретно сочи, че не е налице укриване на факти и обстоятелства, както и причинно-следствена връзка между твърдяното укриване на данни и невъзможността да бъдат събрани задълженията на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД. Моли съда да отмени оспорвания акт като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован чрез процесуален представител поддържа жабата. Моли съда да отмени обжалвания РА. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноси, съгласно списък.

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, чрез

процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспорваният акт е законосъобразен, а жалбата е неоснователна и недоказана. Моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита жалбата за недоказана.

От фактическа страна.

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221420003364-020- 01/09.06.2020 г., връчена на 18.06.2020 г. по електронен път, е възложено извършването на ревизия на Т. Л. А. за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД, както следва: за задължения по ЗДДС за периодите от 01.12.2014 г. до 31.10.2018 г., за корпоративен данък по ЗКПО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периодите от 01.04.2016 г. до 31.01.2019 г., за вноски за ДОО - за осигурители за периодите от 01.04.2016 г. до 31.12.2019г., за вноски за 30 - за осигурители за периодите от 01.04.2016 г. до 31.12.2019г. и за вноски за УПФ - за осигурители за периодите от 01.04.2016 г. до 31.12.2019г. ЗВР е издадена от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и.д. директор на ТД на НАП С.. Определен е срок за приключване на ревизията до 18.09.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221420003364-092-001/01.10.2020 г., връчен по електронен път на 01.10.2020 г. Срещу констатациите на РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221420003364-091-001/29.10.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията и Б. М. Я.- ръководител на ревизията. РА е връчен на 29.10.2020 г. по електронен път.

С цел установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за ангажиране на отговорността по чл. 19 от ДОПК, в хода на ревизията са предприети процесуални действия, описани в ревизионния доклад (стр. 3), който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от издадения ревизионен акт.

На Т. Л. А. е извършена предходна проверка за установяване на факти и обстоятелства (ПУФО), приключила с Протокол №П-22221418211105-073-001/05.06.2020 г. С Протоколи №Р-22221420003364-ППД-001/13.08.2020 г., №Р-22221420003364-ППД-003/17.09.2020 г. и №Р-22221420003364-ППД-004/17.09.2020 г. са приобщени доказателствата, събрани при извършената ПУФО.

С Протокол №Р-22221420003364-1111Д-002/16.09.2020 г. е приобщен доказателствен материал от извършена на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД ревизия по ЗДДС за периодите от 29.11.2013 г. до 31.03.2016 г. и за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г., приключила с РА №Р-22221416007542-091- 001/21.04.2017 г. Издаденият ревизионен акт не е обжалван пред директора на дирекция ОДОП С. и е влязъл в сила.

В хода на предходната ПУФО на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на Т. А. е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №П-22001018169135-040- 001/22.10.2018 г., в отговор

на което са представени писмени обяснения.

По повод предприемане на мерки за събиране на задълженията на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е получено Писмо изх. №24-14-1484#3/23.11.2018 г. с приложена справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задължено лице с изх. №С-180022-134-0003052/15.11.2018 г., видно от която дружеството не притежава активи за погасяване на задълженията и няма наличности по активни банкови сметки в размери, удовлетворяващи обезпечаването на публичните задължения. Наложени са обезпечителни мерки - запор на банкови сметки в „БАНКА ДСК“ ЕАД, „РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и „Д. И ЕФ Д. БЪЛГАРИЯ“ АД. Установено е, че по притежаваните от дружеството сметки няма авоари. Дългът на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД в размер на 175 261,88 лв. по изпълнително дело №170217706/2017 г. е категоризиран като „несъбираем“ към 15.11.2018 г.

В хода на ревизията е установено, че от 04.12.2012 г. до 09.02.2017 г. Т. Л. А. е съдружник и управител на „М. А.“ ООД (понастоящем ЕООД), като от 09.02.2017 г. и до настоящия момент, юридическото лице се представлява и управлява единствено от жалбоподателя. Органите по приходите са посочили, че за ангажиране на отговорността по чл. 19 от ДОПК на физическото лице е взето предвид освен качеството му - управител, така и конкретното му лично участие за настъпване на посочените в закона последици във вреда на фиска, а именно действията на лицето, изпълняващо управленски функции.

В хода на извършената предходна ПУФО на Т. А. е връчено ИПДПОЗЛ, в отговор на което са представени писмени обяснения, съгласно които лицето декларира, че в качеството си на управител е извършвал фактическото управление на „М. А.“ ЕООД, както и всякаква друга дейност, свързана с управлението на юридическото лице, като е подписвал и нужните документи. Подавал е Годишни данъчни декларации (ГДД) по чл. 92 от ЗКПО и е подписвал годишните финансови отчети (ГФО). Упълномощавал е Е. Д. Т., който да представлява дружеството пред държавни и местни органи и ведомства.

Констатирано е, че на „М. А.“ ЕООД е извършена ревизия по ЗД ДС за периодите от 29.11.2013 г. до 31.03.2016 г. и за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г., приключила с издаването на РА №Р-22221416007542-091-001/21.04.2017 г.

В хода на ревизията на дружеството е установено, че предметът на дейност на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД е свързан с ресторанти и заведения за обществено хранене, като стопанисва ресторант, находящ се в [населено място], [улица].

Ревизията е възложена по повод извършена проверка от органи по приходите във връзка с подадено заявление за регистрация по ЗДДС. Заявлението е подадено на 11.02.2016 г., като е издаден Акт за регистрация по ЗДДС №220421600003972/26.02.2016 г. Дружеството е регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 12.03.2016 г. В хода на проверката е установено, че основанийето за регистрация е възникнало към 31.10.2013 г., като дружеството е било длъжно да подаде заявление за регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС до 14.11.2013 г. Към 31.10.2013 г. е бил достигнат облагаем оборот в размер на 65 450,75 лв., който е установен въз основа на обобщени месечни отчети от регистриран ЕКАФП с ФП 36451250 в търговски обект - Гостилница „М. А.“.

В резултатна гореизложеното, с РА №Р-22221416007542-091-001/21.04.2017 г. на

„МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД са установени задължения за ДДС в размер на 75 624,21 лв. и лихви за забава в размер на 15 148,52 лв., на основание чл. 102 от ЗДДС за периодите от 29.11.2013 г. до 31.03.2016 г. Установените задължения са определени на база отчетени дневни обороти „Z“, посочени в табличен вид на стр. 4-5 от процесния РА №Р-22221420003364-091-001/29.10.2020 г., видно от които за периодите от м. 11.2013 г. до м. 03.2016 г. са реализирани обороти в общ размер на 453 754,12 лв. Размерът на дължимия данък е определен съгласно разпоредбата на чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, като е посочена данъчна основа за ревизираните периоди в общ размер на 378 120,93 лв. и ДДС в размер на 75 624,19 лв.

След анализ на събрания в хода на ревизията доказателствен материал, органите по приходите са приели, че е изпълнен фактическият състав на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

На първо място е посочено, че ревизираното лице е управител на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ООД (понастоящем ЕООД) през периодите, за които на дружеството са установени задълженията по ЗДДС.

От друга страна, в качеството си на управител на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ООД, Т. А. не е подал заявление за регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС в определения законов срок, в резултат на което не са подавани справки-декларации (СД) по ЗДДС и съответно не е внасян дължим ДДС по тях за процесните периоди.

Причинно-следствената връзка между недеklarирането на задълженията и невъзможността за тяхното събиране, ревизиращият екип е обосновал с обстоятелството, че към момента на недеklarиране на съответните факти (дължим ДДС по СД) дружеството е било действащо, притежавало е имущество и е извършвало сделки, както и че с неподаването на декларация приходната администрация се е лишила от възможността да узнае за наличието на задължения. Органите по приходите са се позовали на разпоредбата на чл. 105 от ДОПК, съгласно която чрез декларациите се установяват, макар и само предварително, задължения за данъци и/или осигурителни вноски и тя е най-често изпълнително основание, въз основа на което да се проведе евентуално принудително изпълнение.

При така установеното и с оглед категоризирането на дълга на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД като несъбираем, съгласно представената от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. информация, с РА на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК на Т. А., в качеството на управител на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД е ангажирана отговорност за задълженията на дружеството за ДДС в размер на 47 648,10 лв. и за лихви за забава в размер на 24 418,14 лв.

Недоволен от този резултат, А. е обжалвал ДРА по административен ред, като с Решение № 632 от 19.04.2021 г. на Директор ОДОП, е потвърден.

От правна страна.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевираны доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът

следи служебно.

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение.

Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на запис в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в

табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

В случая отговорността на жалбоподателя А. е ангажирана по чл. 19, ал. 1, с които е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци и осигурителни вноски субекти- задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ДОПК, който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокуриснт, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укриве факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

Нормата на чл. 19 ДОПК урежда особени случаи на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци/осигурителни вноски субекти– задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК. Фактическите състави по чл. 19 ДОПК не характеризират типична хипотеза на установително производство по глава петнадесета от ДОПК. Съобразно мястото на разпоредбата– дял първи "Общи правила", глава четвърта, "Задължени лица", логическото и граматическото тълкуване на нормите, обективиращи фактическите състави на института, води до извода, че се касае за субсидиарна отговорност на трето лице по отношение на вземане, което има публичен характер. Всички факти, осъществяващи фактическия състав на чл. 19, ал.1 ДОПК следва да се установят по несъмнен начин още в хода на ревизията- чл. 170, ал. 1 АПК вр. с § 2 от ДР на ДОПК и в съдебното производство подлежат на главно и пълно доказване от органите по приходите.

Тълкуването на разпоредбата налага извод, че фактическият състав на същата включва следните елементи: 1. Субект на отговорността – кой може да бъде трето отговорно лице – управител, член на орган на управление, прокуриснт, търговски представител или пълномощник; 2. Наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК, 3. Действие – укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред орган по приходите или публичен изпълнител. В съдебната практика се приема, че действието следва да е извършено преднамерено, т. е. необходимо е виновно поведение; 4. Причинно следствена връзка- Вследствие на това укриване на факти и обстоятелства не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. В съдебната практика се говори за т. н. "уникалност" на връзката между поведението на третото лице в укриване на факти и обстоятелства и невъзможността да бъдат събрани задълженията. 5. Невъзможност да бъде събрано вземането- чрез допустими доказателствени средства органът по приходите следва да докаже, че дружеството не разполага с имущество, което е в състояние да покрие съществуващите публични задължения. 6. Граници на отговорността- в резултат на виновното си поведение лицето отговаря за пълния размер на непогасеното задължение. (Решение № 3447 от 11.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14466/2018).

В случая е установено, че е налице първата предпоставка. През ревизирия период Т. А. е управител и съдружник на "Мерак Атанасови" ООД.

При така установените факти по делото може да се приеме, че е налице и втората предпоставка - наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК. На "Мерак Атанасови" ООД, през този период са установени с влязъл в сила РА №Р-22221416007542-091-001/21.04.2017 г. на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД са установени задължения за ДДС в размер на 75 624,21 лв. и лихви за забава в размер на 15 148,52 лв., на основание чл. 102 от ЗДДС за периодите от 29.11.2013 г. до 31.03.2016 г. Следва да се има предвид, че издаденият ревизионен акт на "Мерак Атанасови" ООД не се ползва с обвързваща доказателствена сила в настоящото производство, освен относно размера на установените данъчни задължения на дружеството и периодите, за които се дължат. В същия смисъл е практиката на ВАС. Така в Решение № 6208/25.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1282/2021 г. е прието, че ревизионните актове, с които се установяват задълженията на дружеството обвързват ревизията по чл. 19 от ДОПК само по отношение на размера на данъчните задължения, подлежащи на събиране, но приходната администрация следва да докаже в условията на главно пълно доказване всички елементи на правопораждащия фактически състав като основание за реализиране на отговорността по чл. 19 ДОПК. В Решение № 2490/23.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8213/2020 г. е прието, че "спрямо действията на управителя като ревизирано лице е непротивопоставимо установеното с РА на дружеството, досежно извършените действия от последното. Управителят в личното си качество не е бил самостоятелна страна в проведеното спрямо дружеството ревизионно производство, при което е без значение дали го е представлявал, или не в това производство, освен това са различни фактическите състави, обуславящи в единия случай отговорността на дружеството, а в другия - тази на управителя му. Издадените ревизионни актове спрямо дружеството имат доказателствено значение единствено и само досежно наличието и размера на установените задължения за данъци или ЗОВ спрямо дружеството и периода, за който са установени тези задължения".

Съдът намира обаче, че в случая от събраните доказателства, не се установява третата предпоставка- действие- укриване на факти и обстоятелства от А., които по закон е бил длъжен да обяви пред орган по приходите или публичен изпълнител. В съдебната практика се приема, че действието следва да е извършено преднамерено, т. е. необходимо е виновно поведение. Според органа по приходите, е налице бездействие от страна на управителя за подаването на съответните декларации за сключените сделки, респективно дължимият ДДС. Съдът не приема този извод на ответника, че с недекларирането на дължимият ДДС е налице поведение, което да води до не събирането на дължимият данък. Не декларирането води единствено и само до не установяването на дължимият ДДС в предвидените от закона срокове.

С оглед на фактите и обстоятелствата по делото не може да бъде приета тезата на органите по приходите, че с неподаването на справка-декларация по ЗДДС, за която има издадена фактура, която доставка е приета за нереална впоследствие в ревизионното производство на дружеството- получател по процесната доставка, е налице укриване на факти и обстоятелства по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

Само с представяне и позоваване на влезлия в сила РА на дружеството, черпене на доводи единствено въз основа на отразеното в него, не е доказано при условията на пълно доказване наличието на поведение на ревизираното лице, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите. Твърденията на приходните органи във връзка с позоваването им на РА

на дружеството е, че управителят като представител на дружеството е бил длъжен да подаде СД по ЗДДС, в която да отрази извършените и получени облагаеми доставки за съответните периоди. Следва да е налице и установена субективна страна – умисъл или изцяло липса на счетоводно отразяване на операция /в този см. Решение на СЕС С-95 и 96 – Е. /. В процесния случай не е доказано при условията на пълно доказване действията на управителя да представляват укриване на факти и обстоятелства. Субективната страна на деянието също не е установена с възможните доказателствени средства. Липсва един от елементите на обсъждания фактически състав, е достатъчно да обоснове незаконосъобразност на ревизионния акт.

Освен това, за прилагането на отговорността по чл. 19, ал. 1. ДОПК релевантна е връзката между поведението на управителя и несъбирането на вземанията на дружеството, а такава връзка при липса на деклариран данни в справки-декларации по ЗДДС и ГДД не е налице. Това укриване на факти, както настоящия съдебен състав посочи по-горе в мотивите на настоящото решение е относимо към дължимостта на данъци от дружеството, но не и към събирането им. В тази връзка не е налице и следващата предпоставка за ангажиране на отговорността на управителя – причинно-следствена връзка – вследствие на това укриване на факти и обстоятелства не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. В този смисъл е и трайната практика на ВАС – Решение № 8311 от 20.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14694/2017 г.; Решение № 5803 от 17.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1285/2019 г.; Решение № 3776 от 11.03.2020 г. на ВАС по адм. д. № 11972/2019 г.; Решение № 6250 от 28.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 1412/2020 г.; Решение № 515 от 21.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10053/2021 г.. В редица решения на Върховния административен съд постановилите ги касационни състави приемат, че проява на укриване на факти е пропусъкът в съответните справки-декларации по ЗДДС да се отразят всички доставки, както и посочването в ГДД по ЗКПО на занижен финансов резултат. Субект на укриването е управителят, доколкото при действието на чл. 141, ал. 2 от ТЗ той представлява дружеството, организира и ръководи дейността му /чл. 141, ал. 1 от ТЗ/. Спорен обаче е въпросът дали между това укриване на факти и обстоятелства и несъбирането на задълженията на юридическото лице има пряка причинна връзка, защото фактическият състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК изисква наличието на такава, и отговорът на база установените по делото факти е отрицателен. С оглед изложеното, не се доказва причинна връзка между действията на жалбоподателя в качеството му на управител и невъзможността да бъдат събрани установените публични вземания. Законът изисква поведението на член на органа на управление да е единствената причина за невъзможността да бъдат събрани публичните вземания. В случая, не може да се приеме, че невъзможността да бъдат събрани публичните задължения на търговското дружество е пряка и непосредствена последица единствено и само от поведението на жалбоподателя, което по изложените по-горе мотиви не попада в хипотезата на чл. 19, ал. 1 ДОПК.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният ревизионен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК и следва да бъде отменен.

Относно разноските.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява своевременно и основателно до сумата от 7323 лева, съгласно представения в с.з.

списък на разноси.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Л. А., ЕГН [ЕГН] - Ревизионен акт (РА) №Р-22221420003364-091-001/29.10.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията и Б. М. Я. — ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 632 от 19.04.2021г. на Директор ОДОП, с който на основание чл. 19, ал. 1 ДОПК е ангажирана отговорността му за задълженията на „МЕРАК АТАНАСОВИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност (ДДС) общо в размер на 47 648,10 лв. и начислени лихви за забава в размер на 24 418,14 лв. за периодите от м. 12.2014 г. до м. 03.2016 г.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика”- С. при ЦУ на НАП да заплати на Т. Л. А., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 7 323 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: